

Paasontbijt

24 maart 2016

Deze ochtend hebben we, samen met een aantal jongeren van de Internationale Taalklas uit Emmen, Paasontbijt in de Badde. De Taalklas is voor kinderen die vanuit andere landen in Nederland zijn komen wonen en de Nederlandse taal nauwelijks of niet beheersen. Er zijn deze ochtend 9 jongeren, uit 9 verschillende landen.

Dhr. Kleve heeft het in zijn verhaal over de recente aanslagen op het vliegveld in Zaventem en de metrostation in Brussel. Het is volgens heb belangrijk om samen te komen, net als wij deze ochtend bijelkaar zitten met 10 verschillende nationaliteiten.

Uit welk land je ook komt, wat voor geloof je ook hebt, we kunnen er samen een mooiere wereld van maken.

Juf Hemmen, van PCB de Bentetop, krijgt daarna het woord. Ze verwelkomt iedereen.

In haar verhaal, hieronder omschreven, staan deze ochtend de kinderen centraal.

"Als ik naar de leerlingen uit Nieuw-Weerdinge kijk, dan zie ik jongens en meisjes die over een aantal maanden een grote stap in hun leven gaan maken. En deze stap wordt heel voorzichtig gemaakt. Je gaat eerst met je ouders naar de open dagen van verschillende scholen. Misschien later nog naar een Doedag. Op welke school zijn er leuke activiteiten? Misschien kijk je naar welke school je vrienden gaan?

Dan kun je gezellig samen fietsen! Als de keuze is gemaakt, kun je op zoek naar leuke schoolspullen, een nieuwe rugzak, welke agenda kies je? Op de nieuwe school begin je met een kennismakingsweek, misschien ga je zelfs al wel op kamp in de eerste week, want je moet je klasgenoten wel goed leren kennen. En er is een mentor, waar je naar toe kunt als je vragen hebt.

Je basis blijft hetzelfde. De buurt waar je woont, je vrienden, je sport.....een grote stap in je leven die je behoedzaam neemt en je ouders steunen en begeleiden je.

Dan kijk ik nu even naar de kinderen van de taalklas.

Dan zie ik een heel ander verhaal. Geen keuze, maar vluchten uit vrees voor geweld. VLUCHTEN!! En nu?

Wat neem je mee? Waar ga je naar toe? Hoe word ik ontvangen in dat andere land? Zijn we wel welkom? Zie ik mijn familie ooit nog weer terug? En m'n vrienden? Alleen maar vragen en onzekerheden.....

Kunnen wij deze mensen iets bieden? Kunnen we laten weten dat ze welkom zijn? Kunnen en willen we naar ze luisteren? Kunnen en willen we onze vooroordelen aan de kant zetten?"

Juf Hemmen sluit af met het volgende gedicht:

Bang

Jij bent bang.

Ik ben bang.

Jij bent bang om dood te gaan in de oorlog in jouw land.

Ik ben bang dat je die oorlog meeneemt naar het mijne

Jij bent bang dat de grenzen voor je neus zullen worden gesloten.

Ik ben bang dat er veel mensen met verkeerde bedoelingen hier naar toe komen.

Jij bent bang dat je niet welkom bent in Europa.

Ik ben bang dat jij mijn cultuur niet zult begrijpen.

Jij bent bang dat je nooit meer terug naar je huis kunt.

Ik ben bang dat je nooit meer terug naar huis wilt.

Jij bent bang dat ik je niet wil helpen.

Ik ben bang dat jij de hulp niet zult waarderen.

Jij wilt vast niet dat ik bang ben

Ik wil ook niet dat jij bang bent.

Laten we er dan samen voor zorgen dat onze angsten ongegrond zijn.

Juf Hemmen wenst iedereen een hele fijne maaltijd en een ochtend vol ontmoetingen.

Na het paasontbijt vertellen de jongens en meisjes van de Taalklas iets over hun land, bijvoorbeeld over eten, kleding, geld, geloof, alfabet en de situatie in hun land. Sommige kinderen zijn op jonge leeftijd gevlucht. Om politieke redenen, oorlog of omdat het er om andere redenen niet veilig is. De landen waar ze vandaan komen zijn: Rusland, Sri Lanka, Singapore, Syrië, Turkije, Mongolië, China, Polen en Jemen.

Arpine komt uit Rusland en woont inmiddels 6 jaar in Nederland. In die 6 jaar heeft ze op 8 verschillende plekken in Nederland gewoond. Dit viel haar en haar familie geestelijk erg zwaar en dit heeft ook gevolgen gehad voor de gezondheid van haar vader.

Het is niet makkelijk om alles wat je hebt achter te moeten laten en naar een vreemde bestemming te vluchten. Ze hadden in Rusland een goed leven, tot die in gevaar kwam. In het Asielzoekerscentrum wonen en leven is erg moeilijk, daar wonen ze nog steeds. Ook al is hun leven in gevaar in Rusland, ze hebben nog steeds geen verblijfsvergunning. En daarmee nog steeds onzekerheid over hun toekomst hier.

Nidvedhana komt uit Sri Lanka. Het leven in Sri Lanka is voor de vrouwen best zwaar. Je wordt uitgehuwelijkt. Nidvedhana is Tamil en Hindoes. Zij houden hun erediensden in tempels.

Alexis woont sinds een jaar in Nederland en komt uit Singapore, dit land is nog maar 50 jaar onafhankelijk en ze spreken er 4 talen, Maleis, Engels, Mandarijn en Tamil.

Marciej komt uit Warschau, deze stad ligt in Polen en is 4 x groter dan Amsterdam.

Khulangoor komt uit Mongolië, Rawa uit Jemen, Mehmet uit Turkije en Hamzeh uit Syrië. Hamzeh is vanwege de oorlog gevlucht uit zijn land en heeft eerst 2 1/2 jaar in Jordanië gewoond. Sinds 2 jaar woont hij in Nederland.

Ying Hui Su woont 3 1/2 jaar in Nederland en komt uit China. Ze verteld dat school hier een stuk relaxter is. Ze moest in China 's morgens om 06.45 uur op school zijn en eerst een aantal rondjes lopen om zo fit aan de dag te beginnen. Om 07.15 uur beginnen de lessen. Van 12.00 tot 13.00 uur hebben ze pauze en daarna gaan ze tot 19.00 uur weer naar school. Na het eten etc. beginnen ze vaak tegen 21.00 uur aan hun huiswerk en als je niet zo goed kunt leren ben je daar wel een paar uurtjes zoet mee. Veel slaap krijgen ze dan ook niet. Vrije tijd hebben ze nagenoeg niet, zelfs in het weekend en in de vakanties moet er flink geleerd worden. Inderdaad, dan is school hier in Nederland een stuk aangenamer.

Bij de verhalen van alle kinderen merk je dat er veel verschillen zijn met Nederland en de landen waar ze vandaan komen. Zowel landschap, klimaat en cultuur lijken totaal niet op elkaar. Natuurlijk is dit best wennen, maar niet alle veranderingen zijn nadelig. Vooral niet de vrijheid die we hier in Nederland hebben. Het was weer een leerzame en leuke ochtend.